

„süst maast, kon minna olli sündlju ja lossi, väijoläest,
„ja es olle veel mündagi ilmon nānnu. Nāud elle minna
„ümber se ma-ilma õrareisini. Õsland om awitanu, ja
„minna tulle nūud jälle tagasi ommale mole. Oj, et se,
„mes minna olle opnu ja nānnu, fa fesinnatse ma rahuast
„saas opetada ja targis rettu, et nemma tunnes Jummalat
„orjata ja oufaste ilman ellada!“ —

Kui reisja sedda olli kõunelnu, sis puuhas temma rassee-
duse, ja wēsi olli jälletele siimin. Ent tallovoig jää kuuldmä
ja immetellemo, suis temma ni olli üttelnu. et temma siist
maast olli wälja lännu, ja ma-ilma ümber reisni. Wimate
küsse töine temmast, mes ommei-mees temma olnes; et
temma ni lajalt ümbrareisini?

Ent se noor mees koi terravalt temma silmi siise,
nink üttes: „Perrenee, sobber! Saifav kirjan, et omma
„mitmasugutse ande, ent ùts waim. Mes nōowat sinna
„minno ommeist. Minna ellu fa omman sahusen rahho-
„likuit ommal maal, ni kui ne Jüngre Kinetkareti jõte
„veren, enne kui Õanisseggia neide mannu tuli. — Ra-
„minno monnu tulli temma sis läbbi waimo õratanise ja
„höök sõame siise, ni kui temma sääl neide full püüdide
„wasta höök: tule, minna tahha sinno innemise püüdjus
„tette! — Nink minna jatti mahha kii, mes mul olli, ja
„latsi wäljo, ülle ma ja merre, ermo eppust fulutama kigele
„ma-ilmale, ja pagganid riurma Õessa, Poja nink Pühha-
„Wino nimmel.“ —

Oliroa nūud fa latse istu ülesesajani ja kuuldmä jānu,
suis kõnnelti; ja wāise Jaan, ùts hā terrav poiskenne, olli
jo tuhkhawwa monnu õratalnu, ja eissi tade henda mahha-
litsnu kuuldmä. — Ent tallovoig naakas nūud reisjast
noudma, paljo sedda maad wois olla, mes temma läbbi olli
reisni, wai kas temma õige ma-ilma otsa mannu õrea olli lännu,
ja mes sääl kül piddi olema, kon ma-ilma ots kätte tullep?

Sis naakas se ermo-eppusse fuluteja nida fest ilmost
ja temma säädmissest selletama: „Armas perrenee, ilma
„otsa tijop ennege Jummal tairwan. Innemise silma kül
„ei olle sedda nānnu. Kui sinna pāival ülespole kaet, ja
„taipas selge om, sis näet sinna pāivliko sääli kullen paist-

„wat, ent kui pāiv om sojale lännu sis tulleva fu ja taima
„tähje wāija, fest et nāde walgu pāivla ajal finnilatte u
„oli se suremba walguussega, mes pāivliko man on. Ja
„fik ne taima tähhefese, se fu ja pāivlik, ne omma eissi
„ma-ilma ni kui meieke ma-ilma, kon nūud poohilla minna
„ja sinna ja mü innemisse ja loodusse pāäl ellame, ja om
„arvata et eggautte, fa se kige tillemba taima tähhefese
„pāäl Jummal loodusse ellaro, ja Õslandat tundwa ja teu-
„hava, ni kui kirjan temma ütlep: minnul om veel muid
„lambid, fra ei olle mitte fest loundast.“

Sis olli fa wāise Jaan eissi taklast wāija tulnu, ja
su olli tā õige ommute jānu, nisuggutsid aju kuulden, ja
kui sis üteldi, et eggeüts wāikene taimataht piddi fa ùts eissi
suur ma-ilm olema, sis naakas temma sure halega tõisitamo,
et: „nisuggutse tühja tullekirkefese pāle ei m...hu its õige
„kärblone se ellama, wai to veel ma-ilmas fölbap!“ —

Ent reisja koste:

„Kui kurre pilve kottal lendama, sis ei olle nemma
„kihhulase suru nätta, kost nemma sis k...russe suru sawa,
„kui nemmā nurme pāäl kündroa?“

Jaan: Nemma olliwa forgien.

Reisja: K...e, ermas lots, kurg lendap forg...n, ent
temma lendap veel ol pilve. Ent kos to ma om, kon pāiv
ja taima tähje veel sajwa! Kige forgembba wihma pilve
mennu arvatas wersta foim maad. Ku om ülle pilvi kige
lähhämpan, ent temma om jo meie mant arvata pāle 50
tuhhond pennikoormot maad. Kohhes sis veel pāiv ja...!
Ledda arvatas veel nelja sua wörra forgemban ollewat kui
kuud, ja oles sis, pennikoorma pāra ütteida, pāle 20 mil-
lioni ehk mustuhhanda pennikoormat meie mant temma
mannu. — Mes sa sis arvat, kos to sis kül suur es wois
olla, et tedda veel meie mannu õre nättos. Ja taima-
tähje omma ennambaste kik paljo forgemban, kui se pāiva-
kenne veel om, et fa ne kige targembba taima-tähje tundja
ennamb ei fa õrraarwaga, ei fa õrranimmitada kui paljo
maad nemma sis peas olema. — Kas sis nemma omme
meie ma-ilma suru es peas olema, kui neid se pārvato ma-
takkast meie mannu õrranättas!